

mange Mænd, som kunde være særdeles skikkede til at udføre det Hverv, hvorom her er Spørgsmaal, der ingenlunde kunne være tjente med at blive kaldede fra deres daglige Gjærning for en Betaling af 1 Rd. Vel hedder det, at det er 1 Rd. for en halv Dag, beregnet til 6 Timer; men jeg tror ikke, at det kan nægtes, at, naar en Mand en halv Dag paa 6 Timer har været ude paa en saadan Forretning, som her er Tale om, vil han ofte derved for en væsentlig Deel være bleven forstyrret i sin Gjærning ogsaa for den øvrige Deel af Dagen. Et æret Medlem meente særlig, at der ikke var nogen Grund til at sætte Betalingen til Formanden 48 β. høiere, saaledes som det er foreslaaet. Jeg skal dog i den Henseende tillade mig at henlede det ærede Medlems Opmærksomhed paa, at Formanden har Udskiligt at udføre, som de Andre ere frie for, at der altsaa gjøres yderligere Krav til hans Tid end til de Andre. Forlangendet om en Taxationsforretning skal henvendes til Formanden; det er Formanden, som derefter har at udmelde de to andre Mænd, som skulle deeltage i Forretningen. Han skal sætte sig i Forbindelse med dem og med dem træffe Aftale om, naar Forretningen skal foretages. Der er ikke i Lovforslaget talt om, at Formanden skal have noget som helst Bedelag for det Arbejde, der i denne Henseende af ham skal udføres, ligesaa lidt som at han skal have Bedelag for de Udgifter, der kunne være forbundne med Budsendelse eller Dørlige i den Anledning. At der paa den Maade kan gaae ikke faa Timer tilspilde for Formanden, tror jeg ikke kan bestrides, og det er min Mening, at ligesom det er af stor Vigtighed, for at den Institution, man her vil indføre, virkelig skal kunne bære gode Frugter, at man faaer paalidelige og dygtige Taxationsmænd i Almindelighed, saaledes vil det i Særdeleshed komme an paa, hvem man overdrager den Forretning som Formand at lede Taxationerne, og dersom det ikke lykkes at faae virkelig indsigtfulde, uafhængige og paalidelige Mænd til med Iver og Nidjærhed at paatage sig det ikke ganske lette Hverv at være Formand i disse Sager, tror jeg, at det vil vise sig om faa Aar, at

det Taxationsinstitut, vi her skal føre ind i Livet, ikke just er bedre end det, vi nu skyde tilside. Jeg kan ikke Andet end henlede Opmærksomheden paa, at ved alle Leiligheder, hvor der er Spørgsmaal om et mere eller mindre vilkaarligt Skøn, kan den personlige Stemning, den personlige Opfattelse i høj Grad gjøre sig gjældende, og netop ved saadanne Leiligheder er det af stor Vigtighed at omgærde de Foretagender, som der er Spørgsmaal om, saavidt muligt. Man maatte efter min Formening heller end at tilstaae de smaa Betalinger, som omtales i § 10, udtale, at man forudsatte, at disse Arbejder skulde udføres for Intet, saa at det altsaa traadte frem, at det var Tillids- og Hædershverv; thi, naar der skal gives Betaling, er der vistnok blandt de Mænd, som man fornemmelig kunde ønske at have til at udføre Gjærningen, Mange, for hvem den Betaling, som her er foreslaaet, er for faare Lidet at regne. I Forbindelse hermed vil jeg tillade mig at henlede Opmærksomheden paa et andet Punkt. Det hedder i § 5: „Taxationsmændene maae ikke tapere Eiendomme, der tilhøre Personer, med hvem de ere besejtede eller besvogrede i op- eller nedstigende Linie eller i første Sidelinie.“ Det forekommer mig, at man baade kunde og burde gaae et Skridt videre, end man her er gaaet. Første Sidelinie vil med andre Ord sige, at en Mand ikke maa tapere sin Broders Eiendom eller en Eiendom, der tilhører Afkom af hans Broder. Hvor der er Spørgsmaal om tilsvarende Forhold, f. Ex. om, hvilke Personer der maae dømmes i Domsager, gaaer man videre, men jeg gjen tager, at hvor det Skøn, der skal afgives, meer eller mindre berøer paa en personlig Opfattelse, er man meget mere udsat for, at personlig Velvilje, personlig Sympathi eller Antipathi imod den Paagjældende vil kunne komme til at øve sin Indflydelse, og jeg kan ikke indsee, at det skulde kunne anses for vanskeligt her at finde Mænd, der ikke stode i noget som helst nært Slægtskab eller Svogerskab til den Person, hvis Eiendom der var Spørgsmaal om at vurderes. Slutningsbestemmelsen i § 11 har ogsaa tiltrukket sig min Opmærksomhed. Jeg kan forstaae, at man vil vise den Humanitet ikke at fordrø udbetalt Capitaler af